Hayat Dersi

— *REİS-1* · 01 Şubat 2013

HAYAT DERSİ

Sabah uyanıp perdeyi araladığınızda her tarafı kaplayan kar karşısında şaşkınlığınızı gizleyemezsiniz. İşte böyle bir günde bu beyaz örtü, saflığının ve görüntüsünün insanoğlunun eliyle bozulmaması için onları evlerine hapse mahkûm etmişti.
Bu mahkûmiyet kararına uymayanlar, diz üstüne kadar karlara saplanıyor; kar onları böylece bir şekilde damgalıyordu. Bunu yeterli görmemişse üstlerine başlarına da damgasını vuruyordu. Apartman kapısından kendisini içeri atanlar, bu damgadan kurtulabilmek için var güçleriyle çırpınıyorlardı.
Metin Bey, bir numaralı dairede oturuyordu. Hem giriş kapısının gürültüsünden, hem de bu çırpınma seslerinden büyük rahatsızlık duyuyordu. Bu rahatsızlığını örtbas edebilmek için kulaklarını tıkayabileceği bir şeyler yapmalıydı. İkide bir dışarıya çıkan ve üşüdüğü için eve gelen oğlunu bundan vazgeçirmek için de bir şeyler yapmalıydı.
Elektrikler bu kışta kıyamette kesilmişti. Bu nedenle televizyon izleyemeyen, bilgisayarda araba yarışı oynayamayan "Baba! Canım çok sıkılıyor benim." diyen oğlu için de bir şeyler yapmalıydı.
Elektrikler, bir ara geldi. Çocuğunu bilgisayar veya televizyon karşısında donuk bırakmaktansa onunla eğlenceli bir vakit geçirmeye karar verdi.
- Gel oğlum, seninle koridorda gol atmaca oynayalım, dedi.
Dairenin altı araba garajı olduğu için gürültüye tahammül edemeyecek birisinin olması söz konusu değildi. Yolluğu kaldırdı ve koridorun bir ucuna kendisi, bir ucuna da oğlu geçti.
- Bak oğlum, topa iyi vur! Gol atamazsan ileride seni, arkadaşların hep kaleci yaparlar. Olur olmaz şeyde gürültü şikâyeti yapan Letâfet Teyzen de yok altımızda, diye de bir hatırlatmada bulundu oğluna.
Metin Bey, oğlunun sevinmesi için golleri yiyiyor; kendisi de ona gol atamıyormuş gibi yapıyordu. Dört-beş yaşlarındaki Tuna, bundan iyi cesaret almış olacak ki gol atmak için topa var gücüyle asılıyordu. Bir iki derken Tuna, iyice havalara giriyor; yüzüne gelen toplardan dolayı acısını hiç belli etmiyordu.
Babası, gerçek hayata hazırlamak için ona gol atmaya başladı. Tuna, yediği goller karşısında hırslanıyor fakat bunu gole bir türlü çeviremiyordu. Babasının attığı gollere "Bu saylanmaz. Bu saylanmaz." diye bazen itirazlar yağdırıyordu.
Babasının son golü, bardağı taşıran son damla oldu. "Hep sen yeniyorsun, ben hiç yenemiyorum." diyerek hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağlamalarına bir de iç çekmeler karıştı.
- Ağlama oğlum! Hayatta yenmek de var, yenilmek de, diyerek Tuna'nın başını sıvazladı babası.
O, bu sözden ve sıvazlamadan hiç hoşnut olmamış olacak ki ağlamasının ve iç çekmelerinin dozunu artırdı. Annesi feryatla "Ne oldu? Ne oldu, söylesene!" diyerek mutfaktan koşar adımlarla geldi.
Eşi, durumu izah etti. Fakat kadın olup bitenleri, bir de çocuğundan dinlemek istiyordu. Onu böylelikle biraz sakinleştirmiş, biraz açmış olacaktı. Çocuğunu konuşturmak ne mümkündü. Çocuğun ağzından çıkan sözcükler ya hecelere bölünüyor ya da çocuğun boğazında düğümlenip kalıyordu. Annesinin

bütün ısrarlı uğraşları, kâr etmedi.
- Yavrum! Hayatta, her zaman başarılı olamayabilirsin. Hayatta, her zaman yenemeyebilirsin. Başarısızlıklara ve yenilgilere de hazırlıklı olman lazım. Baban, sana başlangıçta cesaret vermek için yenilmiştir. Hem büyüyünce sen de yenersin.
Annesi, çocuğunu ikna etmek için çırpınıyordu. Babası, eşine destek veriyordu. Ama bu konuda onun kadar başarılı değildi. Üstelik "Yani yeniliverseydin, ne olurdu sanki?" diye eşinden sitemler duyuyordu.
Metin Bey, anne merhametini (!), çocuğunun da üzüntüsünü hafifletmek için, oğluna:
- Haydi, bilgisayarda araba yarışı oynayabilirsin, dedi.
Tuna, bu izne önce ihtiyatla ve çekingen bir tavırla yaklaştı. Babasının ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine uzun ve anlamlı anlamlı baktı. Tuna'da hâlâ çekingen ve tereddüt izleri vardı. Tuna, babasına bakarak annesine "Ben ne zaman büyük olacağım anne?" diye sordu.
Bu soru, anne ve babada soğuk bir duş etkisi yaptı. Bir problem halledilmişti belki ama yeni bir problem daha ortaya çıkmıştı şimdi. Anne ve baba birbirleriyle bakıştılar bir süre. İkisi de "Büyümekte bu kadar acele etme oğlum! Yavaş yavaş büyürsün. Büyümekte niye acele ediyorsun ki?" dediler ona.
Buna bir cevap vermeyen Tuna, üstü şimdilik örtülmüş bir problemin ardından araba yarışı oynamak için sessiz sedasız bilgisayara gitti.